

Camellia

ชายา
ดั่ง
น้อย
ยอดเขียวน
การค้ำ
20
农
门
小
王
妃

บทที่ 981 ยกยอปอปั้น

สุหยีนผิงหยางโหวรู้อยู่แล้วว่าสหายของนางกำลังล้อเล่น แต่ได้ยีนสุหยีนซุ่นกั้วกงชื่นชมหรวนหมิงจื่อเช่นนี้ ในใจก็ภูมิใจ และมีความสุขจนรอยย่นบนใบหน้าคลายลงไม่น้อย

หรวนหมิงจื่อที่อยู่ข้างๆ ก็รู้สึกว้าวไม่ว่าวัดผู่ฝางแห่งนั้นจะ ศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ แต่การออกมาครั้งนี้ก็ถือว่าไม่เสียเปล่า

การเดินทางมีแต่เสียงหัวเราะ ต่อให้เป็นการเดินทางยาว ไกลสืบทกว่าลี แต่สุหยีนผิงหยางโหวกับสุหยีนซุ่นกั้วกงก็ไม่มี ทำทางเหน็ดเหนื่อยแม้แต่น้อย

เมื่อถึงเชิงเขาหนิงจำ กลับเห็นนักบวชหลายคนรับหน้าที่ ต้อนรับแขกอยู่ที่เชิงเขา หรวนหมิงจื่อให้สุหยีนผู้เฒ่าทั้งสองรอ อยู่บนรถม้า แล้วนางกับเสี่ยวเนียนก็ลงจากรถม้าเพื่อไปถาม นักบวชอย่างอ่อนน้อม

“ท่านอาจารย์ทั้งหลาย เกิดอะไรขึ้นหรือเจ้าคะ”

แม้ว่าสายตาของนักบวชจะดูว่างเปล่า แต่เมื่อเห็น
คุณหญิงดงามโดดเด่นอย่างหรรณวมิ่งจือ สายตาของนักบวช
ท่านนั้นก็เปล่งประกายขึ้นมา เพียงแต่ไม่นานเขาก็ได้สติกลับมา
สีหน้าเที่ยงธรรม ยกมือทำความเคารพต่อหรรณวมิ่งจือ

“สีกา อาตมาคือผู้ต้อนรับแขกของวัดผู่ฝ่า ที่อาตมารออยู่
ที่นี่ก็เพื่อจะเตือนผู้มาทำบุญว่า ไม่กี่วันก่อนมีหิมะตก กำลัง
ละลาย ทางขึ้นเขาหลายทางถูกก้อนหินขนาดใหญ่ขวางไว้
รถม้าจึงไม่สามารถผ่านไปได้ ขอให้ผู้มาทำบุญทุกท่านมาใหม่
วันหลังหรือลงจากรถม้าแล้วเดินขึ้นไป”

หรรณวมิ่งจือก็คาดไม่ถึงว่าจะเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน
นางจึงหันกลับมาเอ่ยกับฮูหยินผู้เฒ่าทั้งสอง ฮูหยินชุ่นกั้วกง
กลับปรบมือ เอ่ยอย่างมีความสุขว่า “นี่ต้องเป็นบททดสอบ
ของสวรรค์ที่ให้กับพวกเราแน่นอน ทดสอบว่าพวกเรามีจิตใจที่
แน่วแน่ในการขึ้นไปกราบไหว้หรือไม่”

สาวใช้ประคองฮูหยินชุ่นกั้วกงลงจากรถม้า เอ่ยออกมา
อย่างฮึกเหิมว่า “ก็แค่เดินขึ้นเขา จะยากสักแค่ไหนกันเชียว”

อุทัยนฝึงหยางโหวเปิดผ้าม่าน มองไปยังด้านหลังเขา
หนึ่งจำแต่กลับขมวดคิ้ว เหตุใดนางรู้สึกว่ สวรรค์จะเตือนพวก
นาง อย่าขึ้นไปบนเขาเสียมากกว่า แต่อุทัยนฝึงหยางโหวเห็น
ท่าทางดีใจของอุทัยนซุ่นกั๊วกง ก็ปิดความตั้งใจของนางไม่ได้
จึงไม่ได้เอ่ยอะไรและให้สี่เชี่ยพยงนางลงจากรถม้า

แม่นมที่อยู่ข้างกายอุทัยนซุ่นกั๊วกงแบ่งคนอย่างรวดเร็ว
เหลือสองคนคอยเฝ้ารถม้า ส่วนคนที่เหลือก็เตรียมตัวขึ้นไปกับ
อุทัยนผู้เฒ่าทั้งสอง

ด้านหลังของนักบวชผู้มาต้อนรับมีคนแบกเสลี่ยงนั่งพัก
อยู่หลายคน พวกเขายกเสลี่ยงขึ้นและเดินเข้ามาแนะนำด้วย
รอยยิ้ม “นายหญิง อย่ามองว่าภูเขานี้จำไม่สูง แต่มีบางจุดที่
ลาดชัน ใช้แรงขามาก พวกท่านเหตุใดไม่ลองจ้างคนแบกเสลี่ยง
สักสามคนล่ะขอรับ”

อุทัยนซุ่นกั๊วกงคิดอยู่สักพัก รู้สึกว่าอาการป่วยของ
อุทัยนฝึงหยางโหวไม่กี่วันที่ผ่านมาอาจจะไม่สามารถทนไปถึง
ครึ่งเขาที่จะไปยังวัดผู่ฝ่า

ส่วนฮุหยินผิงหยางโหวกลับมองว่าฮุหยินซุนกั๋วกงที่อยู่
แต่ในบ้านมาตลอดอาจจะไม่มีกำลังเพียงพอ ทั้งสองคนคิดแทน
กันแล้วพยักหน้า ตอบออกมาพร้อมกันว่า “ได้”

ฮุหยินซุนกั๋วกงเอ่ยเสริมอีกว่า “แต่พวกเจ้าเดินตามพวก
เราจากด้านหลังไปก่อน รอพวกเราเหนื่อยค่อยดูอีกที”

เหล่าคนแบกเสลี่ยงดีใจ ทயอยตอบรับคำ พร้อมกับยก
เสลี่ยงขึ้นมาสวมอันและเดินตามหลังพวกหรวนหมิงจื่อไป

แม้ว่าหรวนหมิงจื่อจะเคยโดนพิษมาก่อนหน้านี้ สูญเสีย
กำลังไปมากมาย แต่ถึงอย่างไรก็ยังเป็นสาว ปกติก็ออกกำลังกาย นางไม่ใช่พวกที่ขี้เกียจไม่ทำอะไร

แม้ว่าการเดินทางของนางครั้งนี้จะมีเหงื่อไหลออกมา
บ้าง แต่ก็ไม่ได้รู้สึกเหนื่อยมากมาย ส่วนฮุหยินซุนกั๋วกงกับ
ฮุหยินผิงหยางโหวนั้นอายุมากแล้ว เมื่อเดินถึงตรงที่ลาดชัน
สาวใช้ก็เข้ามาประคอง หายใจหอบ

หรวนหมิงจื่อมองด้วยความสงสัย “ท่านย่า ท่านย่า
เหียน พวกท่านขึ้นไปพักผ่อนบนเสลี่ยงเถอะเจ้าคะ”

อุทัยนุ่นกั้วกั้วถอนหายใจเล็กน้อย “แก่แล้ว แก่ลงแล้ว
จริง ๆ เมื่อก่อนถ้ามาเป็นเขาที่ไม่ได้สูงมาก ไม่นานก็ถึงยอดเขา
โดยไม่เหนื่อย ยามนี้เดินมาได้ไม่กี่กั้วก็หอบเสียแล้ว”

นางหายใจหอบ เอ่ยหัวเราะเยาะตนเอง

“คนเรานี้แหละจะไม่ยอมแก่ก็คงไม่ได้”

อุทัยนุ่นผิงหยางโหวกั้วถอนหายใจ สายศีรษะด้วยรอยยิ้ม
“พวกเราอายุมากขนาดนี้แล้ว หากจะให้ไปแข็งแรงเหมือนตอน
สาว ๆ ก็บ้าแล้ว”

อุทัยนุ่นผู้เฒ่าทั้งสองสบตากัน แล้วอดหัวเราะออกมาไม่ได้
พวกนางทั้งสองไม่ได้ดื้อดึง ผ่านไปสักพักก็ขึ้นไปนั่งพักบน
เสลี่ยง

หรวนหมิงจื่อสนใจหนึ่งในคนยกเสลี่ยงเป็นพิเศษ คนผู้นี้
เป็นชายวัยกลางคนผิวดำรูปร่างผอม เขาปิดปากสนิททำงาน
ตลอด แม้เสื้อผ้าจะสะอาด แต่ก็มีรอยเย็บปะ บางจุดก็เก่าจนซีด
เผยให้เห็นใยผ้าด้านใน เห็นได้ชัดว่าเขาลำบากมาก แต่นี่ก็
ไม่ใช่จุดที่หรวนหมิงจื่อสนใจ

สิ่งที่ทำให้หรวนหมิงจื่อสนใจคือ ตอนอยู่ตีนเขามีคนแบกเสลี่ยงหลายคนกำลังรอทำงาน แต่ตอนที่ฮูหยินเอ่ยว่าต้องการเสลี่ยงสามคน ชายวัยกลางคนผอมดำผู้นี้ ถูกพวกเขาผลักออกมาให้ทำงาน

คนอื่นต่างแก่งแย่งทำงาน แต่มีแค่ชายวัยกลางคนผอมดำที่ไม่ได้แก่งแย่งกับผู้ใด

หรวนหมิงจื่อเป็นคนละเอียด นางจึงคอยสังเกตชายผู้นี้ นางสังเกตเห็นว่า ตอนคนผู้นี้แบกเสลี่ยงขึ้น ออกแรงมาก ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมใดๆ และบางครั้งเขาก็มองไปทางกุหลาบอย่างเหม่อลอย ราวกับมีคนหรือเรื่องที่เขากำลังอยู่ตรงนั้น

หลังจากไปถึงวัดผู้เฒ่าที่อยู่ครึ่งภูเขา ฮูหยินชุนกั้วกิงก็ให้แม่หมจ๋ายเงินให้กับคนแบกเสลี่ยงอย่างรวดเร็ว ชายผอมดำผู้นั้นขอบคุณอย่างจริงใจ โค้งคำนับจนตัวแทบหัก

นักบวชผู้มาต้อนรับของวัดผู้เฒ่าก็เข้ามาต้อนรับที่หน้าประตู พูดคุยกับฮูหยินผิงหยางไหวกับฮูหยินชุนกั้วกิง

เหล่าคนแบกเสลี่ยงก็รออยู่อีกจุดเพื่อรับคนลงจากเขา พวกเขาจะได้งานอีกรอบ

เดิมทีหรวนหมิงก็ต้องเข้าไปด้านในวัดกับพวกฮูหยิน ผิงหยางโหว แต่เหมือนนางจะรู้สึกอะไรบางอย่างจึงหันกลับไป มองเหล่าคนแบกเสลี่ยงนั้น ก็เห็นว่ามีเด็กหญิงผูกเปีย เสื้อผ้า สะอาดวิ่งออกมา เข้ามาโอบกอดชายแบกเสลี่ยงผอมสูงผิวดำ ผู้นั้นพร้อมกับเรียกทั้งน้ำตาอย่างร้อนรนว่า

“ท่านพ่อ”

ชายผอมสูงผิวดำผู้นั้นสีหน้าตกใจ “หย่าเออร์เจ้าวิ่งมาจากที่ใด ท่านแม่ของเจ้าอยู่บ้านคนเดียวหรือ!”

เด็กหญิงตกเปียที่มีชื่อว่า ‘หย่าเออร์’ ร้องไห้อย่างร้อนใจ

“อาการป่วยของท่านแม่รุนแรงขึ้นเจ้าคะ ข้า...ข้าไม่รู้จะ ทำอย่างไร จึงลงกลอนประตูแล้วรีบวิ่งมาหาท่านพ่อ ท่านพ่อ เงินที่จะซื้อยาให้ท่านแม่พอหรือยังเจ้าคะ”

เด็กหญิงที่ชื่อว่า ‘หย่าเออร์’ น้ำตาลล่อ ถามออกมาอย่าง ระวัง เติมไปด้วยความคาดหวัง ชายผอมสูงผิวดำผู้นั้นตัวสั่น ปากก็เริ่มสั่นเล็กน้อย

“ใกล้แล้ว หย่าเออร์ พ่อใกล้จะหาเงินซื้อยาได้แล้ว...”

หรวนหมิงจื่อเข้าใจแล้ว มีหน้าเหล่าคนแบกเสลี่ยงไม่แย่ง
งานชายผอมสูงผิวดำผู้นี้ ที่แท้ครอบครัวเขาต้องรีบใช้เงิน

หรวนหมิงจื่อคิดไปคิดมา เอ๋อเสียวเบา กับเสียวเนียน
เสียวเนียนพยักหน้า เดินหน้าเข้าไปนำเงินให้ชายผอมสูงผิวดำ
ผู้นั้น

ดรอฮ่า

บทที่ 982 เหยยเจียงเปลี่ยนเป็นคนดีหรือ

ชายผอมสูงผิวดำตัวสั้น จะคุกเข่าต่อหน้าเสี่ยวเนียน

เสี่ยวเนียนคว้าแขนของชายผอมสูงผิวดำไว้ “ไม่ต้องขอบคุณ เดิมทีก็เป็นเงินที่คุณหนูของเราจะนำไปซื้อน้ำมันหอมถวายพระโพธิสัตว์ ยามนี้มอบให้เจ้าก็ถือว่าได้ทำบุญเช่นกัน”

เอ่ยจบเสี่ยวเนียนก็กลับไปอยู่ข้างกายหรวนหมิงจือ

หรวนหมิงจือหันไปมองชายผอมสูงผิวดำผู้นั้น แม่นางน้อยหย่าเอ๋อร์ที่อยู่ข้างเขาจับชายเสื้อเขาไว้แน่น ค่อนข้างดีใจและประหลาดใจ แต่ก็ทำตัวไม่ถูก พยักหน้า ถือว่าเป็นการทักทาย แต่ก็ไม่ได้อยู่รอนาน รีบหมุนตัวเดินจากไป

หรวนหมิงจือเดินไปหน้าประตูวัด ได้ยินเสี่ยวเนียนเอ่ยกับนางเสียงเบาว่า “แม่นาง ชายผู้นั้นคุกเข่าคำนับให้ท่านสามที และอุ้มแม่นางน้อยคนนั้นไปแล้วเจ้าคะ”

หรวนหมิงจือแหม่ปากยิ้ม ถอนหายใจเอ่ยว่า “เขาก็เป็นคนฉลาด รู้ว่าข้าไม่อยากจะดูความสนใจ”

อุษยีนผู้เฒ่าชุนกั้วกงกับอุษยีนผู้เฒ่าผิงหยางโหวกำลัง
รอนางอยู่ด้านหน้าแล้ว นางก็ไม่ได้เอื่อยอะไรมาก รีบเดินเข้าไป
ในวัด

แม้ว่าวัดผู้เฒ่าที่ภูเขาหนิงจ่าจะไม่ได้มีชื่อเสียงโด่งดัง แต่ก็
มีชื่อเสียงในละแวกนี้ เพราะภายในวัดแห่งนี้มีต้นแปะก๊วยเก่า
คนหลายคนโอบ ไต่ยีนมาหลายร้อยปีก่อนมีปีศาจบ้าคลั่งฆ่าคน
บรรลุธรรมอยู่ข้างต้นแปะก๊วย วางมีด ถวายตนเป็นนักบวช
จนกลายเป็นนักบวชรุ่นแรก บนลำต้นของต้นแปะก๊วยนี้ยังมี
รอยลึกอยู่หลายรอย ไต่ยีนว่าปีศาจคลั่งฆ่าคนตอนนั้น ขณะที่
จิตใจบรรลุก็สับสน เหวี่ยงดาบฟันไปมั่วซั่ว สุดท้ายเขาก็บรรลุ
ท่ามกลางใบแปะก๊วยที่ล่องลอยอยู่เต็มท้องฟ้า

แต่ช่วงนี้เป็นเดือนแรกตามจันทรคติ ใบแปะก๊วยร่วงลง
มาหมดแล้ว นอกจากรอยฟันลึกนั้นก็ไม่มีอะไรน่าดู

ขณะที่นักบวชผู้มาต้อนรับพาอุษยีนผู้เฒ่าผิงหยางโหว
กับอุษยีนผู้เฒ่าชุนกั้วกงเข้าไปที่ห้องโถงและเล่าประวัติความเป็น
มาของต้นแปะก๊วยนี้อีกรอบ

สีหน้าของฮุฮยินผู้เฒ่าซุ่นกั๋วคงเต็มไปด้วยความชื่นชม แต่สีหน้าของฮุฮยินผู้เฒ่าฝิงหยางโหวกลับนิ่งเฉย

หรวนหมิงจื่อเหลือบมองฮุฮยินผู้เฒ่าฝิงหยางโหว คิดดูแล้ว ฮุฮยินผู้เฒ่าฝิงหยางโหวคงจะรู้สึกว่ แม้นักบวชจะชอบเล่าเรื่องวามมืด ถวายตนเป็นนักบวช แต่มืดก็เคยฆ่าผู้บริสุทธิ์มาก่อน จะให้ชื่นชมได้อย่างไร

ยามนี้ใกล้จะเที่ยง สาวใช้ผู้ดูแลของฮุฮยินผู้เฒ่าซุ่นกั๋วได้จองห้องพักและอาหารไว้ล่วงหน้าแล้ว จึงไม่ต้องรอนาน

นักบวชที่มาต้อนรับพาพวกนางไปยังเรือนด้านหลังที่เป็นที่รับรอง และพักผ่อนของแขกหญิง

หลังจากฮุฮยินผู้เฒ่าซุ่นกั๋วพบกับฮุฮยินผู้เฒ่าฝิงหยางโหวล้างหน้าล้างตาเสร็จ ก็นั่งพักสักครู่และมีคนนำอาหารมาส่ง เพียงแต่คนที่นำอาหารมาส่งนั้น กลับทำให้ฮุฮยินผู้เฒ่าฝิงหยางโหวกับฮุฮยินผู้เฒ่าซุ่นกั๋วตกใจมาก

นั่นก็คือคนที่เคยทำร้ายหรวนหมิงจื่อหลายครั้ง สหายเรียนของซุหย่าฉาน เหวยเจียถง

ยามนี้นางสวมชุดผ้าหยาบๆ ผมถูกเก็บไว้ในหมวกคลุม
รอยแผลเป็นที่อยู่บนใบหน้านายมนี้ดูจางลงไม่น้อย

เมื่อเห็นฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวกับฮูหยินผู้เฒ่าซุ่นกั้ว-
กงต่างมีสีหน้าตกใจ เหวยเจี๋ยถงนำไก่อะเจมาส่ง วางไว้บนโต๊ะ
กลม และก้มคำนับฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวกับฮูหยินผู้เฒ่า
ซุ่นกั้วกง “ฮูหยินผู้เฒ่าทั้งสอง ไม่พบกันนาน สุขภาพแข็งแรงดี
หรือไม่เจ้าคะ”

ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่ได้เอ่ย
อะไร นางแอบได้ยินมาว่า หลังจากเหวยเจี๋ยถงถูกซุหย่าฉานส่ง
ตัวกลับจวนกั้วอินป้อ

จวนกั้วอินป้อกลัวขายหน้าเพราะเหวยเจี๋ยถง กระทบ
กับการหาตัวให้คุณหนูในจวน จึงส่งตัวนางไปบำเพ็ญตนอยู่ที่วัด
โบราณแห่งหนึ่ง แต่นางคาดไม่ถึงว่า สถานที่ที่เหวยเจี๋ยถงไป
บำเพ็ญตนจะอยู่ที่วัดผู่ฝ่า

คล้ายเหวยเจี๋ยถงจะมองออกว่าฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหว
กำลังคิดอะไรอยู่

สีหน้านางสงบ หันไปยิ้มให้สุหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหว
“เนื่องจากวัดผู่ฝามีสถานที่ต้อนรับแขกหญิง เหล่านักบวชมาหา
ไม่ค่อยสะดวก ข้าจึงอยู่ที่นี้เพื่อคอยต้อนรับแขกหญิงช่วยเหลือ
อาจารย์ พลังพิฆะธรรมไปด้วย รู้ซึ่งว่าตนเองหลงผิดและติดอยู่
ในความเท็จ...อยู่ที่นี้ ข้าอยากจะทำอภัยแก่แม่นางหรววน เมื่อ
วันวานเป็นความผิดของข้าเองเจ้าค่ะ”

นางหันไปโค้งคำนับหรววนหมิงจื่อ

หรววนหมิงจื่อมองพินิจเหวยเจียถงเงียบๆ

เหวยเจียถงไม่ได้หลบหลีก ปล่อยให้หรววนหมิงจื่อมอง
พินิจ นางยืนตรง หันไปโค้งคำนับสุหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวอีก
ครั้ง “ข้าก็ต้องขออภัยท่านด้วยเจ้าค่ะ ในอดีตที่ข้าอยู่กินที่จวน
ผิงหยางโหว ท่านดูแลเป็นอย่างดีไม่ต่างกับซุหย่าฉาน ข้าควร
จะขอบคุณจวนผิงหยางโหวถึงจะถูก เป็นเช่นนี้ แต่เพราะกิเลส
ส่วนตัวของข้า ทำให้ผิดต่อจวนผิงหยางโหวหลายครั้ง สุหยิน
ผู้เฒ่า เจียถงขออภัยท่าน ณ ที่นี้เจ้าค่ะ”

อุทัยนผู้เฒ่าผิงหยางโหวเห็นว่าเหวยเจียงเอ๋ยอย่าง
จริงใจ ทั้งตัวเต็มไปด้วยความสงบจากพระธรรม คิ้วของนาง
ขยับเล็กน้อย

อุทัยนผู้เฒ่าซุ่นกั๋วกงที่ฟังอยู่ข้างๆ กลับนึกถึงเรื่องราว
มืดที่ตันแปะกัวย ถวายตนเป็นนักบวชที่ได้ฟังก่อนหน้านี้ นาง
จึงอดถอนหายใจไม่ได้ “ยามนี้เจ้าได้ตาสว่างแล้ว การได้เห็น
พระธรรมก็ถือเป็นเรื่องดี”

เหวยเจียงยิ้มเรียบๆ “เจียงขอเพียงจิตใจสงบ ไม่ร้อง
ขอสิ่งใดอีก”

อุทัยนผู้เฒ่าซุ่นกั๋วกงเหมือนจะนึกอะไรออก จู่ๆ ก็เกิด
สนใจ ถามเหวยเจียงว่า “ใช่แล้ว จะว่าไป เจ้าบำเพ็ญตนอยู่ที่นี่
มาตลอด เคยได้ยินเรื่องแสงธรรมหรือไม่”

“แสงธรรม” เหวยเจียงขมวดคิ้ว ทำทางดูคล้ายลำบาก
ใจเล็กน้อย “ไม่กี่วันนี้ได้ยินผู้ศรัทธาที่มากกราบไหว้พุดถึงกันอยู่
แต่ระหว่างที่เจียงอยู่ที่นี่ กลับไม่เคยเห็นแสงธรรมเลยเจ้าค่ะ”

อุทัยนผู้เฒ่าชุ่นกั๊วกงกลับไม่ย่อท้อ “เจ้าไม่เคยเห็นก็สมควรแล้ว ต่างเล่ากันว่ามืออยู่แต่ไม่รู้ตัว ก็แสดงว่าแสงธรรมที่สาดส่องไปทั่ววัดผุฝ่า ผู้อื่นเห็นแต่เจ้ากลับไม่เห็น”

เหวยเจียงงแม่มปากยิ้ม “ที่อุทัยนผู้เฒ่าชุ่นกั๊วกงกล่าวมาก็มีเหตุผลเจ้าคะ เจียงงก็รู้สึกว้าวัดผุฝ่าแห่งนี้ศักดิ์สิทธิ์มาก ได้ฟังธรรมอยู่ที่นี่ทุกวัน ก็มักจะรู้สึกว่าได้ชำระล้างจิตใจ รู้สึกสบายใจมากเจ้าคะ”

อุทัยนผู้เฒ่าชุ่นกั๊วกงพยักหน้าเห็นด้วย ขณะที่พวกนางพูดคุยกัน ก็มีหญิงอีกคนยกอาหารอื่นๆ เข้ามาเพิ่ม

เหวยเจียงงเห็นจึงคำนับแล้วขอลา “อุทัยนผู้เฒ่าทั้งสองกับแม่นางหรวนเชิญกินอาหารก่อนเถอะเจ้าคะ อาหารของที่นี่รสชาติยอดเยี่ยม หากปล่อยให้เย็น จะสิ้นเปลืองแรงของพ่อครัวที่ตั้งใจ...เหวยเจียงงขอตัวลาก่อนนะเจ้าคะ”

เอ๋ยจบนางก็จากไปด้วยสีหน้าสงบ

อุทัยนผู้เฒ่าชุ่นกั๊วกงคล้ายกำลังคิดอะไรอยู่ “ดูเหมือนจะรู้ซึ่งถึงรสพระธรรมจริง ๆ...”

ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวก็รู้สึกว่ายวดยเจียงเปลี่ยนเป็นคนละคนแล้ว แต่เดิมที่นางก็ไม่ได้สนิทกับหวดยเจียง จึงไม่รู้ว่า การเปลี่ยนแปลงนี้เป็นของจริงหรือของปลอมกันแน่

นางหันไปมองหรงหมิงจื่อ “หมิงจื่อ เจ้าคิดว่าเจียง... เข้าใจพระธรรมแล้วจริงหรือ”

หรงหมิงจื่อถือตะเกียบขึ้นมามีถ้วยรอยยิ้ม คีบอาหารให้ ฮูหยินผู้เฒ่าทั้งสอง “ท่านย่า ท่านอย่าไปสนใจว่านางจะจริงหรือปลอม ขอแค่นางไม่ก่อเรื่องอีกก็พอแล้วไม่ใช่หรือเจ้าคะ”

เมื่อฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวคิด นี่ก็มีเหตุผล นางพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม ใช้ตะเกียบกลางคืบไปยกเจ้าน้ำขึ้นหนึ่ง วางใส่จานของหรงหมิงจื่อ

“มาเถอะ เราไม่ต้องสนใจผู้อื่น กินข้าวกัน”

บทที่ 983 ตกลงไปในน้ำ

หลังจากกินอาหารเที่ยงเสร็จ ฮุหยินผู้เฒ่าทั้งสองคนจึงไปพักผ่อน ตอนบ่ายพวกนางนัดฟังธรรมกับนักบวชของวัดผู่ฝ่าแน่นอนว่าเป็นการฝึกจิตใจให้สงบ

ส่วนหรวนหมิงจื๊อก็พลั้งเหลือล้นจึงเตรียมตัวพาเสี่ยวหม่านกับเสี่ยวเนี่ยนไปเดินเล่นรอบๆ วัดผู่ฝ่า ผู้ใดจะรู้ว่าเมื่อมาเดินเล่นจะได้มาเจอกับสระน้ำ เนื่องจากเป็นฤดูหนาวบนพื้นผิวของสระน้ำนี้จึงเป็นชั้นน้ำแข็ง นางยืนอยู่ด้านข้างพยายามมองลงไปด้านในสระเพื่อดูว่าด้านล่างมีเต่าพันปีอยู่หรือไม่ แต่น่าเสียดายที่มองอะไรไม่เห็น

หรวนหมิงจื๊อกำลังจะรู้สึกเสียดาย แต่กลับเห็นเด็กสองคนที่ไม่รู้ว่ามากับแขกคนใดวิ่งเข้ามาด้วยรอยยิ้ม พวกเขาได้เห็นหรวนหมิงจื๊อ สีหน้ายังมีความสุข

“พี่สาวคนงาม! มาเล่นไถลน้ำแข็งกับพวกเราสิ!”

พูดจบเด็กชายสองคนก็คิดจะจูงมือของหรวนหมิงจื่อไป
ที่ผิวสระน้ำที่เป็นน้ำแข็ง

ผิวสระที่เป็นน้ำแข็งดูเหมือนจะหนา แต่ผู้ใดจะรู้ว่าจริง ๆ
แล้วแข็งแรงหรือไม่ หรวนหมิงจื่อซึ่งเป็นคนระมัดระวัง มีหรือจะ
กล้าลงไป นางโบกมือปฏิเสธ “ข้าไม่เล่น ทางที่ดีพวกเจ้าก็อย่า
ลงไปเล่น ไม่รู้ว่าผิวน้ำแข็งแรงหรือเปล่า...”

ผู้ใดจะรู้ว่าหลังเอ่ยเช่นนี้ เด็กทั้งสองก็แอบลื่นเล่นหุ
เล่นตาใส่หรวนหมิงจื่อ “พี่สาวงามขนาดนี้ แต่กลับขี้กลัว เมื่อครู่
นี้พวกเราได้ยินมาว่า สระน้ำแห่งนี้มีบุญบารมี แค่เล่นไถล
น้ำแข็งบนผิวน้ำก็จะหายจากโรคภัยไข้เจ็บ อนาคตก็จะได้
แต่งงานกับภรรยางาม ๆ มากมาย!”

หรวนหมิงจื่อขมวดคิ้ว รู้สึกจนปัญญา อายุยังน้อยก็คิด
หาภรรยางาม ๆ ข้ายังเชื่อข่าวลือประหลาด ไม่รู้ไปได้ยินมาจาก
ที่ใด หรวนหมิงจื่อกำลังจะถามพวกเขาว่าได้ยินเรื่องไร้สาระนี้
มาจากที่ใด ปรากฏว่าเห็นเด็กชายทั้งสองไถลราวกับปลาไหล
มาวิ่งรอบ ๆ หรวนหมิงจื่อ ปีนราวกันสระน้ำแล้วเข้าไปในสระน้ำ
อย่างเพลิดเพลिन

หรวนหมิงจื่อขมวดคิ้ว คล้ายได้ยินเสียงแตกร้าวของ
น้ำแข็ง นางอดขึ้นเสียงไม่ได้ “พวกเจ้าขึ้นมา อันตรายมาก”

ทว่าเด็กชายทั้งสองกลับไม่สนใจคำพูดของหรวนหมิงจื่อ
กระโดดโลดเต้นอย่างมีความสุข

หรวนหมิงจื่อปวดศีรษะ กำลังจะบอกเสี่ยวเนียนว่าให้ดึง
เด็กชายทั้งสองขึ้นมาก็ได้ยินเสียงน้ำแข็งเริ่มแตก เด็กชายทั้ง
สองไม่ทันระวัง ขาก็จุ่มลงไปใต้น้ำแข็ง พวกเขาร้องให้เรียกหา
บิดามารดาทันที

เดิมทีน้ำแข็งที่พื้นผิวสระน้ำนั้นบางมาก แม้ว่าเด็กทั้ง
สองจะอายุยังน้อย แต่ก็ร่างกายแข็งแรง ซ้ำทั้งสองเล่นกันอย่าง
สนุกสนาน เหยียบลงไปทำให้ชั้นน้ำแข็งบางๆ แตกออกจากกัน!

“เสี่ยวเนียน!” หรวนหมิงจื่อตะโกนทันที

ปฏิกิริยาตอบโต้ของเสี่ยวเนียนไวมาก จังหวะที่หรวน-
หมิงจื่อตะโกนเรียก นางก็ทะยานตัวเข้าไปในสระน้ำแล้วอุ้มเด็ก
คนหนึ่งขึ้น โยนไปบนฝั่ง

ขณะที่หันไปมองเด็กคนที่สอง เนื่องจากตัวของเด็กคนนั้นตกลงไปในน้ำแข็งแล้ว ตอนเสี้ยวเนียนดึงเขาขึ้นมา เด็กชายที่พยายามดิ้นรนให้ขึ้นมาจากน้ำก็ตัวเปียกชุ่มไปทั้งร่างแล้ว

หรวนหมิงจืดตกใจ

เสี้ยวเนียนกอดพันช่วยเด็กทั้งสองขึ้นมาจนได้ เนื้อตัวนางเปียกปอน สีหน้าค่อนข้างซีดขาว สีหน้าของหรวนหมิงจืดก็ไม่ค่อยดี นางถอดชุดคลุมของตนเองออก เอาไปคลุมให้เสี้ยวเนียน เสี้ยวหมานก็รีบถอดเสื้อคลุมของตนเองให้หรวนหมิงจืด

หรวนหมิงจืดห้ามนางไว้ เอ่ยอย่างจนปัญญาว่า “พวกเราอย่ามัวแต่ส่งเสื้อผ้าให้กันเลย รีบกลับเข้าไปในห้องเถอะ”

ยามนี้ความเคลื่อนไหวทางสระน้ำดึงดูดแขกคนอื่นเข้ามาดูตั้งนานแล้ว หนึ่งในนั้นก็เป็บบิดามารดาของเด็กชายสองคนนั้น บิดามารดาคุณั้นเห็นเด็กชายนอนเปียกอยู่บนพื้น สีหน้าก็ซีดขาว ปวดใจขึ้นมาทันที แล้วคนที่เป็บบิดา พอเห็นเสี้ยวเนียนได้เสื้อคลุมหนาๆ ห่ม แต่บุตรชายทั้งสองของเขากลับไม่มีอะไรอยู่บนตัว ก็โมโหขึ้นมาทันที

“คนประเภทใดกัน! ไม่รู้จักให้เด็กหรือ บุตรทั้งสองของข้า
นอนแข็งขนาดนี้ ผู้ใหญ่ทนหนาวได้ เอามาคลุมให้เด็กก่อน
ไม่ได้หรือ หากเด็กไม่สบายขึ้นมาจะอย่างไร!”

ไม่ใช่ว่าเขามองไม่ออกว่าแม่นางน้อยที่เปียกไปทั้งตัว
ช่วยบุตรชายของเขาขึ้นมาจากน้ำ แต่ดูท่าทางก็ไม่ได้เป็นอะไร
ไม่ใช่หรือ บุตรชายทั้งสองของเขาอายุยังน้อย! แม่นางเหล่านี้ก็
โตกันแล้ว เหตุใดไม่รู้ความเช่นนี้!

เห็นได้ชัดว่าชายผู้นั้นไม่พอใจมาก

หรรณวมิ่งจือเดิมทีก็เริ่มโมโหแล้ว เมื่อได้ยินคำพูดของ
ชายผู้นี้ นางจึงหัวเราะเยาะเสียงหนึ่ง “ดูท่านเป็นห่วงบุตรชาย
ขนาดนี้ เหตุใดท่านถึงไม่ดูแลพวกเขาให้ดีเล่า ปล่อยให้วิ่งเข้า
ไปเล่นไถลน้ำแข็งในสระได้อย่างไร จะห้ามก็ห้ามไม่อยู่! ตอน
นั้นความเป็นห่วงของพวกท่านไปอยู่ที่ใด...เสี้ยวเนี่ยนของข้า
ช่วยชีวิตบุตรชายท่านทั้งสอง ท่านยังมาจู้จี้เสี้ยวเนี่ยนที่คลุมเสื้อ
คลุมกันหนาวอีก หน้าด้านจริง ๆ! ตอนมีเวลา เหตุใดไม่ถอดเสื้อ
คลุมให้กับบุตรชายท่านอบอุ่นเองเล่า!”

ชายผู้นั้นถูกหรวนหมิงจื่อที่มองก็รู้ว่าเป็นคุณหนูจากตระกูลผู้ดีตายคนหนึ่ง ก็เก็บสีหน้าไม่อยู่ ต่ำทอเสียงตุเตือดว่า

“คนสมัยนี้ ไร้น้ำใจเสียจริง...”

คนที่เป็นมารดาถึงประหลาด แต่นางก็ถอดเสื้อคลุมของตนเองให้บุตรชายคลุม ยามนี้กลับใช้สายตาสงสัยมองพินิจเสียวเน่ยน

“ฟังจากคำพูดของพวกเจ้า เมื่อครู่ตอนบุตรชายทั้งสองของข้าไปที่สระน้ำพวกเจ้าก็อยู่ด้วยหรือ...ในเมื่อสามารถช่วยพวกเขาขึ้นมาได้ แล้วตอนนั้นเหตุใดถึงไม่ห้ามพวกเขา”

คิดไม่ถึงว่าจะโทษคนที่ช่วยชีวิต! ยามนี้หรวนหมิงจื่อโมโหจนอยากหัวเราะจริงๆ เอ่ยอย่างเย็นชาว่า

“ฮุหยินท่านนี้ ในเมื่อท่านเลือกที่จะมาทำบุญที่วัด เช่นนั้นท่านก็คงเชื่อในบาปกรรม ให้ร้ายต่อผู้มีพระคุณ ระวางพระโพธิสัตว์เห็น ถึงยามนั้น...” นางไม่ได้เอ่ยต่อ บางทีการปล่อยให้ผู้อื่นคิดไปเองถึงจะยิ่งน่ากลัว

หญิงผู้นั้นหน้าเขียวทันที ยามนี้ไม่กล้าเอ่ยอะไรอีก
นางกับสามีของนางอุ้มบุตรชายคนละคน จ้องพวกหรวนหมิงจื่อ
อย่างดุดัน และรีบเดินจากไป

เสี่ยวเนี่ยนสีหน้าซีดขาว แต่ก็หันมาปลอบหรวนหมิงจื่อ
ว่า “แม่นางไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงป่าวเจ้าคะ...”

ยังพูดไม่ทันจบ เสี่ยวเนี่ยนก็จามออกมา

หรวนหมิงจื่อไม่ค่อยวางใจ รีบพาเสี่ยวเนี่ยนกลับไป
ที่ห้องพัก และไปตามนักบวชที่พอรู้เรื่องหมอมายับชีพจรให้
เสี่ยวเนี่ยน จำยาให้ วุ่นไปพักหนึ่ง ยามนี้ในที่สุดก็ได้พักสักที

หลังจากเสี่ยวเนี่ยนดื่มยาก็นอนหลับไป

แม่นางจะมีวายุรต์ติดตัว แต่ลงไปใบบ่อน้ำฤดูนี้ก็คงเย็น
เข้ากระดูก เสี่ยวเนี่ยนเพื่อที่จะช่วยผู้อื่น ตกลงไปอยู่ในสระน้ำที่
เย็นเฉียบทั้งตัว ยามนี้ก็ตัวร้อนเล็กน้อย

หรวนหมิงจื่อนั่งอยู่ริมหน้าต่าง สีหน้าครุ่นคิด

เสี่ยวหม่านช่วยรินน้ำชาให้หรวนหมิงจื่อ ถามเสียงเบา
ว่า “แม่นางกำลังคิดอะไรอยู่หรือเจ้าคะ”

หรวนหมิงจือขมวดคิ้ว เอ่ยว่า “เรื่องนี้ ไม่ค่อยปกติ”

แขกที่ไม่มีเหตุผลเช่นนี้ เกรงว่าน่าจะเป็นหนึ่งในร้อย
เหตุใดนางถึงมักจะเจอแต่กับคนประเภทนี้นะ

ดอญ่า

บทที่ 984 มีปัญหา

เสี่ยวหม่านเป็นคนร่าเริง เมื่อได้ยินหรวนหมิงจื่อเอ๋ยเช่นนี้ ก็ไต่รตรอง ก่อนจะเข้าใจความหมายของอีกฝ่าย นางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ด้วยความตกใจ เอ๋ยเสียงเบาว่า

“ท่านสงสัยว่า แวกที่หยาบคายไม่มีเหตุผลเมื่อครู่มี
ปัญหาหรือเจ้าคะ”

“อาจไม่ใช่แวกคู่นั้นที่มีปัญหา” หรวนหมิงจื่อครุ่นคิด
“เรื่องราวทั้งหมด ตั้งแต่ที่เด็กสองคนนั้นจะเข้าไปเล่นไถลน้ำแข็ง
ในสระ ก็รู้สึกมีอะไรแปลกๆ แล้ว”

หรวนหมิงจื่อขมวดคิ้ว ถามเสี่ยวหม่านว่า “เจ้าก็คงจำได้
ตอนที่เด็กสองคนนั้นมา ปากบอกว่าสระน้ำแห่งนี้มีบุญบารมี
แค่เล่นไถลน้ำแข็งบนผิวก็จะหายจากโรคภัยไข้เจ็บ ในอนาคตก็
จะได้แต่งงานกับภรรยางามๆ มากมาย”

เสี่ยวหม่านพยักหน้า ตอบกลับอย่างมั่นใจ

“บ่าวจำได้เจ้าคะ”

ในใจหรวนหมิงจือมีทิศทางที่จะตรวจสอบแล้ว เรื่องนี้
ต้องไม่ปล่อยผ่านไปอย่างคลุมเครือ

ยามนี้ มีลีเซียเข้ามาอีกคน สุหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหว่ตื่น
ขึ้นมา ได้ยินว่าเสี่ยวเนี่ยนที่อยู่ข้างกายหรวนหมิงจือตัวร้อนจึง
ให้ลีเซียเข้ามาถามอาการ

หรวนหมิงจือกับลีเซียไปหาสุหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหว่
เล่าเรื่องของเด็กชายสองคนที่ไปเล่นไถลน้ำแข็งในสระ และได้
เสี่ยวเนี่ยนช่วยพวกเขาไว้ จนทำให้ตนเองหนาวจนตัวร้อน

หรวนหมิงจือไม่ได้เล่ารายละเอียดมากมาย เพียงเน้นว่า
เสี่ยวเนี่ยนช่วยชีวิตคน สุหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหว่ก็รีบถามอาการ
ของเสี่ยวเนี่ยน รู้ว่ายามนี้ได้กินยาและนอนหลับไปแล้ว นางจึง
โล่งอก สวดภาวนาประโยคหนึ่งและเอ่ยกับหรวนหมิงจือว่า
“เสี่ยวเนี่ยนช่วยชีวิตคนไว้สองคน เป็นบุญใหญ่ เป็นเรื่องดีจาก
สวรรค์ ให้นางพักผ่อนเถอะ”

หรวนหมิงจือพยักหน้า

สุหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหว่รู้สึกว่ารรวนหมิงจือขาดคน
ข้างกาย จึงอยากจะยกสาวใช้ข้างกายชื่อว่าจู่สวี่ให้หรวนหมิงจือ

หรวนหมิงจื่อหุบยืม เอ่ยว่า “ท่านย่าฟังจะยกเสี่ยวหม่านให้ข้า ข้ายังมีคนคอยดูแลอยู่เจ้าค่ะ”

ซูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวคิดไปคิดมา ในเมื่อหรวนหมิงจื่อไม่ต้องการก็ไม่ใช่ไร เสี่ยวเนียนจะได้ไม่รู้สึกว่า ตนป่วยก็เสียทั้ง ถ้าเกิดคิดมากตอนป่วยจะอย่างไร

ซูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวจึงไม่เอ่ยอะไรต่อ ตอนบ่ายนางกับซูหยินผู้เฒ่าซุ่นกั้วกงนัดฟังธรรมกับนักบวช นางรู้ว่าแม่นางน้อยไม่ชอบฟังเรื่องเหล่านี้ ก่อนหน้านี้หรวนหมิงจื่อก็บอกแล้วว่าจะไปเดินเล่นละแวกนี้ จึงกำชับหรวนหมิงจื่อว่า

“แม้จะอยู่ในวัด แต่หากมีคนไม่รู้มารยาทมาชนเจ้า ก็คงไม่ดี เจ้าต้องพาเสี่ยวหม่านไปด้วยตลอด เสี่ยวหม่านมีทักษะการต่อสู้ ปกป้องเจ้าได้” การกำชับตักเตือนมากมายเช่นนี้ เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและเมตตา

หรวนหมิงจื่อรู้สึกซาบซึ้ง พยักหน้าด้วยรอยยิ้ม “ท่านย่าวางใจ ข้าทราบแล้วเจ้าค่ะ”

รอหลังจากซูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวกับซูหยินผู้เฒ่าซุ่นกั้วกงไปฟังธรรมกับนักบวชแล้ว รอยยิ้มบนใบหน้าของ

หรรณหิมิจิอากิจางลง นางพาเสี่ยวหม่านไปหานักบวชที่เดินผ่านมา ถามด้วยรอยยิ้มว่า

“ท่านอาจารย์ ข้ามีเรื่องอยากจะถามเจ้าคะ”

นักบวชผู้นั้นอายุไม่มาก เมื่อเห็นหรรณหิมิจิอากิจางกับเขาด้วยรอยยิ้มที่จริงใจเช่นนี้ ใบหน้าก็แดงเรื่อขึ้นมา เขาค่อนข้างระมัดระวัง แต่สายตากลับชั่งตรงยิ่ง เขายกมือทำความเคารพอย่างไม่เป็นธรรมชาติ

“สีกาเชิญกล่าว”

หรรณหิมิจิอากิจากลับ “ท่านอาจารย์ เรื่องเป็นเช่นนี้ เจ้าคะ ข้าอยากจะถามว่า ที่วัดมีคำกล่าวที่บอกว่าหากไปเล่นไถลน้ำแข็งในสระ แล้วโรคภัยไข้เจ็บจะหายไปหรือไม่เจ้าคะ”

นักบวชมีสีหน้างุนงง “จะมีคำกล่าวเหลวไหลเช่นนั้นได้อย่างไร...บางคำกล่าวที่เล่าต่อกันมาเป็นความเชื่อของผู้มากราบไหว้ ก็ปล่อยพวกเขาไป แต่น้ำแข็งในสระบางมาก ถึงขนาดมีพืชน้ำที่ทนเกิดขึ้นได้ น้ำบางที่ทางวัดของเราก็จะนำน้ำแข็งเอาพืชน้ำนั้นมาทำเป็นยา คำกล่าวเช่นนี้ มีความเสี่ยงด้านความปลอดภัย ทางวัดไม่มีทางปล่อยออกไปแน่นอน”

หรวนหมิงจื่อใจเต๋นเล็กน้อย ถามว่า “เช่นนั้น ตอนที่วัด
จะเจาะน้ำแข็งเอาพิษใต้น้ำขึ้นมาคือช่วงใดหรือเจ้าคะ”

นักบวชผู้นั้นตอบอย่างมั่นใจว่า “ก็วันสองวันนี้”

หรวนหมิงจื่อเข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว นางพยักหน้า ถาม
คำถามสุดท้ายกับนักบวช “ท่านอาจารย์...ระยะนี้วัดแห่งนี้มีเรื่อง
แสงธรรมแพร่กระจายหรือเจ้าคะ”

หรวนหมิงจื่อเดินถามรอบ ๆ แล้ว ถึงค่อยพาเสี่ยวหม่านกลับ
ไปยังห้องพัก

ยามนี้เสี่ยวเนียนตื่นขึ้นมาแล้ว กำลังจะลุกขึ้นมานั่งบน
เตียง หลังจากหรวนหมิงจื่อเข้ามา นางก็อยากจะลงจากเตียง
“แม่นาง”

หรวนหมิงจื่อรีบเข้าไปห้าม

“เจ้าพักผ่อนไปเถอะ ลงมาทำอะไร”

เสี้ยวเนียนเอ่ยด้วยเสียงแหบแห้ง ซ้ำยังเกรงใจเล็กน้อย
“แม่นาง บ่าวไม่เป็นอะไรแล้วเจ้าค่ะ”

หรวนหมิงจืดถอนหายใจ “หน้าเจ้ายังแดงอยู่เลย...”

นางเดินเข้าไปแตะหลังมือลงบนหน้าผากของเสี้ยวเนียน
ยังรู้สึกว่าร้อนอยู่ หรวนหมิงจืดกอดตัวเสี้ยวเนียนให้นอนลงกับ
เตียง “พักผ่อนเถอะ อยากรู้เสียที่วัดก็ไม่ได้มีเรื่องใหญ่อะไร”

เสี้ยวเนียนเชื่อฟังคำพูดของหรวนหมิงจืด รับคำสั่งเสียง
แหบ

เสี้ยวหม่านที่อยู่ข้างๆ ช่วยเสี้ยวเนียนเทน้ำชา

“พี่เสี้ยวเนียน ดื่มน้ำเจ้าค่ะ”

เสี้ยวเนียนรับมา เอ่ยขอบคุณ แต่กลับเอ่ยกับหรวน-
หมิงจืดอย่างลังเลว่า “...แม่นาง มีเรื่องหนึ่ง บ่าวไม่รู้ว่าบ่าวคิด
มากไปหรือไม่...”

หรวนหมิงจืดถามว่า “เรื่องอะไร”

เสี้ยวเนียนขมดกัว เอ่ยด้วยเสียงแหบแห้ง “ก่อนหน้านี้ตอนที่ป่าวเดินในวัดกับแม่นาง ระหว่างทางป่าวสัมผัสได้ถึงสายตา รวากับเต็มไปด้วยเจตนาร้าย...”

ผ่านไปสักพัก เสี้ยวเนียนก็เอ่ยเสริมว่า “อาจเพราะป่าวกังวลเกินไป แต่เพื่อความปลอดภัย พรุ่งนี้ก่อนจะไป แม่นางให้ป่าวอยู่ข้างกายเถอะเจ้าค่ะ”

อันที่จริงหรวนหมิงจื่อเข้าใจสถานการณ์แล้วไม่น้อย นางรู้ว่าบางทีคำพูดของเสี้ยวเนียนไม่ใช่เพราะกังวลเกินไป แต่ยามนี้เสี้ยวเนียนยังตัวร้อนอยู่ ย่อมไม่มีทางให้เสี้ยวเนียนไปกับนาง

หรวนหมิงจื่อแยมรอยยิ้มอ่อนคลาย “...เจ้าพักผ่อนเถอะวางใจได้ วัดแห่งนี้มีพระพุทธรองค์คุ้มครอง จวนเราก็มืดครึกขามากมายอยู่ข้างนอก จะเกิดเรื่องได้อย่างไร”

อันที่จริงเสี้ยวเนียนก็ยังไม่ค่อยวางใจนัก แต่นางเชื่อฟังหรวนหมิงจื่ออย่างไม่มีลืมหูลืมตา บนใบหน้าจึงเพียงเผยความลั้งเล

หรวนหมิงจื่อทำได้เพียงยกมือเสี้ยวหมานขึ้นมาอ้าง “เจ้าอย่าลืมนะว่ายังมีเสี้ยวหมานอยู่ เจ้าไม่เชื่อใจเสี้ยวหมานหรือ”

เสียวห่มานทำท่ายกมือขึ้นมาต่อหน้าเสียวเนียนทันที

“พี่เสียวเนียนวางใจ เสียวห่มานก็เก่งนะเจ้าค่ะ!”

เสียวเนียนเห็นท่าทางที่มั่นใจของเสียวห่มาน มองออกว่าทักษะการต่อสู้ของนางไม่ได้อ่อนแอ จึงพยักหน้า

“เช่นนั้น...ก็ได้” กำชับกับเสียวห่มานอีกครั้งว่า “ห้ามห่างแม่นางเด็ดขาด”

เสียวห่มานพยักหน้าอย่างแรง

“พี่เสียวเนียนวางใจเจ้าค่ะ!”

หรรณวมิงจือมองอยู่ข้าง ๆ ด้วยรอยยิ้ม ไม่มีท่าทางผิดปกติแม้แต่น้อย

ยามนี้นางมั่นใจแล้วว่า เรื่องร้ายที่เสียวเนียนเจอในครั้งนี้ น่าจะมีคนจงใจ จงใจให้เด็กดื้อสองคนได้ยืนข่าวลือเกี่ยวกับการเล่นไถลน้ำแข็งบนสระ!

บทที่ 985 คนแบกเสลี่ยงตอบแทนบุญคุณ

เนื่องจากบิดามารดาของเด็กสองคนนั้นเองก็ไม่ได้เป็นตัวอย่างที่ดี หลังจากเสียวเนี่ยนช่วยชีวิตเด็กสองคนนั้น แต่บิดามารดาของเด็กกลับไม่พอใจ จนทำให้เสียเวลา สุดท้ายเหตุการณ์ 'ไม่คาดคิด' ครั้งนี้ก็ทำให้เสียวเนี่ยนไม่สบายและไม่สามารถอยู่ข้างกายหรวนหมิงจื่อได้ชั่วคราว!

หากครั้งนี้ไม่ได้จัดการมาเพื่อหรวนหมิงจื่อ เรื่องบังเอิญก็จะมากเกินไปแล้ว!

สีหน้าของหรวนหมิงจื่อไม่ได้มีอะไรผิดปกติ แต่ในใจกลับหวั่นน้อยๆ มีคนแอบซุ่มมองอยู่ในมุมมืด ไม่รู้ว่ากำลังวางแผนอะไรอยู่ ความรู้สึกเช่นนี้ อันที่จริงก็ไม่ค่อยดี แม้นางจะไม่กลัว แต่ข้างกายนางยามนี้ยังมีฮูหยินผู้เฒ่าทั้งสองอยู่ด้วย

ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวกับฮูหยินผู้เฒ่าซุนกั้วกง!

อุทัยนผู้เฒ่าทั้งสองอายุมากแล้ว หากการสมคบคิดครั้งนี้
ถึงอุทัยนผู้เฒ่าทั้งสองเข้ามาเกี่ยวข้อง แล้วเกิดอะไรไม่คาดคิด
จะอย่างไร

หรรณหิมิจื่อหลบตามองต่ำ ปกปิดความคิดในดวงตา
มือขวาของนางจับหน้าไม้เล็ก ๆ ที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อตาม
สัญชาตญาณ แม้จะบอกว่ามาไหว้พระที่วัด แต่หรรณหิมิจื่อก็
ยังคงระวังตัวมาก จึงพกหน้าไม้มาด้วย และถุงหอมที่ห้อยอยู่ที่
เอวซ่อนผงยาไว้ไม่น้อย!

หรรณหิมิจื่อให้เสี่ยวเหียนพักผ่อน ส่วนนางสอนเสี่ยวหม่าน
เล่นหมากรุกอยู่ห้องด้านนอก

ยามนี้มีเสียงเคาะประตูดังมาจากด้านนอก เสี่ยวหม่าน
ละสายตาจากกระดานหมากรุกอย่างอาลัยอาวรณ์

“บ่าวไปเปิดประตูเองเจ้าคะ”

“ผู้ใดหรือ” เสี่ยวหม่านไม่ได้เปิดประตูทันที แต่ถามก่อน
หนึ่งประโยค

มีเสียงที่ห้วนหึงจือคุ้นเคยเป็นอย่างดีตั้งมาจาก
ด้านนอก “...ข้าเจียถง เอาของว่างเจที่มีเฉพาะวัดผู่ฝามาให้
แม่นางห้วน”

เสี่ยวหม่านหันกลับไปมองห้วนหึงจืออย่างลังเล

ดวงตาของห้วนหึงจือเปล่งประกาย แวตากล้า
หันไปพยักหน้าทางเสี่ยวหม่าน เสี่ยวหม่านถึงค่อยเปิดประตู
ออก และให้เหวยเจียถงเข้ามา “คารวะแม่นางเหวย”

เหวยเจียถงเผยรอยยิ้มบาง เอ่ยว่า “เสี่ยวหม่านเองหรือ”

นางยกของว่างเจเข้ามาในห้อง กวาดตามองรอบๆ อย่าง
รวดเร็ว สุดท้ายสายตาาก็หยุดอยู่บนตัวห้วนหึงจือที่นั่งอยู่
บนตั่งยาว สายตาของเหวยเจียถงไม่มีความผิดปกติแม้แต่หน่อย
ราวกับได้เปลี่ยนตนเองไปจากเมื่อก่อนโดยสิ้นเชิง

“แม่นางห้วน” เหวยเจียถงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม เดินยกของ
ว่างเจเข้ามาวางข้างกระดานหมากรุก “ลองชิมของว่างเจของ
วัดผู่ฝาคูสิ มีชื่อเสียงมาก รสชาติก็ไม่เลว”

ยามนี้ฮูหยินผู้เฒ่าผิงหยางโหวไม่อยู่ ฮูหยินผู้เฒ่าซุนกั๊ว-
กงก็ไม่อยู่ ห้วนหมิงจื่อจึงไม่ได้สนใจว่าเหวยเจียงกำลังแสดง
ละครจะให้ภัยหรือไม่ให้ภัย จะปล่อยหรือไม่ปล่อยนางไป

ห้วนหมิงจื่อเอ่ยด้วยรอยยิ้มเย็นชา “เหวยเจียง เจ้านำ
ของว่างมาให้ข้าจริงหรือ”

บนใบหน้าเหวยเจียงไม่ได้มีความผิดปกติ เอ่ยด้วย
รอยยิ้มเศร้าสร้อย “แม่นางห้วนไม่เชื่อว่าข้ากลับตัวกลับใจ
เป็นคนดีแล้วใช่หรือไม่ ข้ารู้แล้วว่าก่อนหน้านี้ตนเองทำอะไร
ผิดเอาไว้บ้าง ยามนี้ข้าอยากขอคืนดีกับแม่นางห้วนอย่าง
จริงใจ...แต่ในคำสอนสอนว่าไม่ควรบังคับผู้ใด ข้าเองก็จะไม่
บังคับแม่นางห้วนให้ให้อภัยข้า”

เหวยเจียงหันไปค้ำับห้วนหมิงจื่ออย่างจริงจัง

“จะขอโทษหรือไม่ขอโทษอยู่ที่ข้า ส่วนจะให้ภัยหรือไม่ให้
นั้นอยู่ที่แม่นางห้วน แต่ข้าก็ยังคงจะเอ่ยกับแม่นางห้วน
อีกครั้งว่า ในอดีตข้าผิดไปแล้ว” นางค้ำับลงต่ำกับพื้น

คำพูดนี้ทำให้สีหน้าของเสี่ยวหม่านเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่บนใบหน้าของหรวนหมิงจื๋อกลับไม่มีความรู้สึกซึ่งใจแม้แต่น้อย นางมองพินิจเหวยเจียงอย่างสงบและเรียบเฉย

แต่ตอนที่เหวยเจียงถูกลุกขึ้นมา หรวนหมิงจื๋อก็เปลี่ยนสีหน้าแล้ว หางตาของนางแดงเล็กน้อย รวากับยากจะเชื่อ คล้ายจะประหลาดใจและซาบซึ้งเพราะเหวยเจียง

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น...” เสียงของหรวนหมิงจื๋ออ่อนลง แต่นางยังคงลังเล รวากับว่ากำลังขัดแย้งในใจอย่างรุนแรงว่าจะให้อภัยเหวยเจียงดีหรือไม่

เหวยเจียงมองหรวนหมิงจื๋อด้วยดวงตาเป็นประกาย สดท่ายหรวนหมิงจื๋อก็ถอนหายใจ เอ่ยว่า

“เฮ้อ ช่างเถอะๆ”

เหวยเจียงเผยรอยยิ้มดีใจและประหลาดใจ

“แม่นางหรวน”

แต่ยามนี้หรวนหมิงจื่อกลับทำหน้าที่ตาเคร่งขรึม รวากับ
รับไม่ได้ที่ตนเองให้อภัยเหวยเจียงง่ายเช่นนี้ “...เจ้า เจ้า
ออกไปก่อนเถอะ ไว้เราค่อยมาคุยกันใหม่”

เหวยเจียงเผยสีหน้าโล่งใจ แต่ยังคงน้ำตาคลอเป็น
ประกาย

“ได้เจ้าค่ะ ข้ารอแม่นางหรวน ถึงยามนั้นแม่นางหรวน
ก็จะรู้เองว่า ธรรมชาติได้ช่วยเหลือและเปลี่ยนข้าไปมากเพียงใด”
หลังจากพูดจบ เหวยเจียงก็ค้ำับหรวนหมิงจื่อเล็กน้อย แล้ว
เดินจากไป

เสี่ยวหม่านปิดประตู พอหันมาเห็นแม่นางของนาง
สีหน้าซับซ้อนเมื่อครู่หายไป ถูกแทนที่ด้วยรอยยิ้มเล็กน้อย

เสี่ยวหม่านมึนงง “แม่นาง”

หรวนหมิงจื่อยิ้มเล็กน้อย ทำมือ ‘ชู’ ไม่ได้เอื่อยอะไร

ตกดึก หรวนหมิงจื่อก็ไปกินข้าวกับฮูหยินผู้เฒ่าทั้งสอง
เดินรอบวัดหนึ่งรอบ แล้วไปส่งฮูหยินทั้งสองกลับไปพักที่ห้อง
ยามนี้นางถึงกลับไปพักผ่อนที่ห้องของตนเอง

แต่ไม่นานก็ได้ยินเสียงองครักษ์มาเคาะประตู

เสี่ยวหม่านรู้จักองครักษ์ผู้นั้น ตามอย่างแปลกใจว่า “พี่ลี มีเรื่องอะไรหรือเจ้าคะ”

องครักษ์ผู้นั้นเอ่ยกับหรวนหมิงจื่ออย่างล่งเลว่า

“คุณหนูหมิงจื่อ ด้านนอกลาน...มีชายคนหนึ่งบอกว่ามี เรื่องด่วนอยากพบท่านขอรับ ข้าเห็นเขาทำทางจริงจัง เหมือนว่ามีธุระจริงๆ...”

หรวนหมิงจื่อใจเต้นเล็กน้อย ตามองครักษ์ผู้นั้นว่า “เป็น ชายรูปร่างอย่างไร”

องครักษ์นั้นก็ย่น และตอบว่า “ฟ้าค่อนข้างมืด ข้าเองก็ มองไม่ชัด แต่รู้สึกว่าคุณผู้นั้นผอมและสูง...”

หรวนหมิงจื่อนึกถึงชายวัยกลางคนรูปร่างผอมสูงผิวดำ ขึ้นมาทันที นางล่งเลสั๊กพัก แล้วจึงลุกขึ้นไปเปลี่ยนรองเท้า

“ให้เขาเข้ามาเถอะ”

ตอนที่ชายวัยกลางคนเข้ามาในห้อง เสี่ยวหม่านก็เข้าไป
อยู่ข้างห้วนหมิงจื่อราวกับเจอตัตุ

เมื่อห้วนหมิงจื่อเห็น ก็เป็นคนแบกเสลี่ยงคนนั้นจริงๆ

คนแบกเสลี่ยงคนนั้นเห็นห้วนหมิงจื่อก็คุกเข่าลง
ก้มศีรษะคำนับนาง “แม่นาง ข้ามาขอบคุณแม่นางขอรับ”

ดวงตาของเขาคลอไปด้วยน้ำตา

“ต้องขอบคุณเงินที่แม่นางให้ ข้าพमारดาของหย่าเอ๋อร์
ไปโรงหมอลแล้ว ท่านหมอที่โรงหมอบอกว่า หากมาช้ากว่านี้
อีกนิด คงไม่สามารถช่วยชีวิตมารดาของหย่าเอ๋อร์ได้แล้ว...”
เขาพูดพลางคำนับศีรษะติดพื้นให้ห้วนหมิงจื่ออีกครั้ง

ห้วนหมิงจื่อเบี่ยงตัว แต่ก็ดีใจ

“เจ้าลูกขึ้นเถอะ ช่วยได้ก็ดีแล้ว”

ชายวัยกลางคนรูปร่างผอมสูงผิวดำลุกขึ้น ปาดน้ำตา
แต่กลับลั่นเล “จริงๆ ยังมีอีกเรื่องขอรับ...ข้าไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรกับ
แม่นางหรือไม่ แต่ก็กลัวว่าจะกลายเป็นเรื่องใหญ่...”

“เจ้าว่ามาเถอะ”

คนแบกเสลี่ยงลึงเลอยู่ครู่หนึ่ง กดเสลี่ยงต่ำลงเอ่ยว่า

“ตอนบ่ายเข้าไปจับไก่อปาในหุบเขา อยากให้มารดาของ
หยาเออร์บำรุงร่างกาย แต่ได้ยินคนกำลังวางแผน...” เขากด
เสลี่ยงต่ำ เล่าแผนการนั้นให้หรวนหมิงจื่อฟัง

เสี่ยวหม่านได้ยินเช่นนั้นก็ตกตะลึง “แม่นาง!”

แต่เรื่องนี้ก็น่าตกใจจริง ๆ เสี่ยวหม่านก็ยังไม่ค่อยแน่ใจ
นัก “เรื่องนี้...หรือว่าจะมุ่งเป้าหมายไปที่แม่นางของเราจริงๆ”

คนแบกเสลี่ยงคนนั้นขมวดคิ้ว “อันที่จริง...ข้าก็ไม่กล้า
ยืนยัน แต่คนเหล่านั้นพูดว่า แม่นางที่หน้าตางดงามที่นาน ๆ
ที่จะได้เจอ ถึงยามนั้นจะต้อง...”

ชายร่างผอมผิวดำคนนั้นหน้าแดง เห็นได้ชัดว่าเกรงใจ
ที่จะเอ่ยคำสกปรกเหล่านั้นต่อหน้าหรวนหมิงจื่อ

ชายาย้อ่งน้อยยอดเขียนการค้า เล่ม 20

农门小王妃

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农门小王妃》Vol.20

Author: 西兰花花 Xi Lan Hua Hua

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

西兰花花

ชายาย้อ่งน้อยยอดเขียนการค้า เล่ม 20 / 西兰花花 Xi Lan Hua Hua.: เขียน; ไม้กวานอิม: แปล จาก

农门小王妃 .— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2567.

(1), 509 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไม้กวานอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7291-5